

VI.  
ASZTALIZEN

„Nem lepődnék meg túlságosan, ha most  
egy mondat közepén csak úgy eltűnnék;  
s lehet, hogy mindannyian jól járnánk.”

Julio Cortázar

1. Ami szép van bennünk, a versektől kaptuk kölcsön; jóságunkat az Isten bízta ránk; igazunk meg csak a szerelemben lehet. Mégis ragaszkodnak hozzánk a csillagok.
2. (*Tündérezene*) Egy tilinkót kapott ajándékba a születésnapjára. Nem tudta ugyan megszólaltatni, de mindennap elképzelte, ahogy a derű tündérei játszanak rajta. Sosem hallott még szebb muzsikát.
3. Ami öröm, abból biztosan út lesz. Egyszer, valahova. Vándorigazságnak okosabbat melyikünk fundálhatna ki?
4. (*A zene misztériuma*) Isten szólásra emelkedik, mi pedig meghallgatjuk.
5. Minden mondani akar valamit. Minden beszél. De mi csak a beszédre figyelünk. A nyelvet elfedő nyelvre.
6. A költők és a filozófusok talán csak túlbonyolítják, *felülértelmezik* az eredendőt, az egyet, a tisztát: az angyalian egyszerű valóságot. S ezt az önámító erőfeszítést nevezzük aztán költészetnek, filozófiának.
7. Kelet messze van. Ezért hisszük tisztábbnak, igazabbnak? Vonz, mert kiválogatjuk belőle a vonzót?
8. A világot, amelyben élünk (a házaktól a szavakig) tűnt ezredévek emberei készítették számunkra. Csoda-e, hogy nem érezzük otthonunknak? S nem nagyobb csoda-e, hogy otthonunknak érezzük mégis, annyiszor?
9. (*Akadály*) Ha se megkerülni, se átgurni nem tudod: öleld magadhoz.
10. (*Logoszféra*) A szó: kincs. A lét: ige. A név: más. A nyelv: tan. – De a versben Isten is csak vendég.

11. Kitárt szárnyú univerzum a könyv, amit olvasnak.
12. (*Descartes-kiigazítás*) Isten gondolkodik, tehát vagyunk.
13. Nem lehet mindig Monteverdit, nem lehet mindig Babitsot, nem lehet mindig Monet-t. Néha alá kell szállani az édes poklokra.
14. (*A barbadosi sárkány*) Sokat gondolok a barbadosi sárkányra. Milyen lehet? Mit akarhat? Miért ácsingózik utánam? De kíváncsiságom leleplez, képzeletem elárul, kérdéseim mögül valódi kérdéseim buknak elő: milyen lehetek, mit akarhatok, miért ácsingózom a barbadosi sárkány után?
15. (*Szerelmesek*) Azért szerelmeskednek, hogy – a bohó hús elcsitulván – végre a tiszta, lelki létezésben lehessenek egymáséi. Hogy túl legyenek végre a testen. Nem a vágyódásban és nem a kielégülésben: a szelíd, szellemi egymásba feledkezésben, már félálomban, élík meg a szerelmet. Két rettenthetetlen, harcos, boldog sárkányszelídítő.
16. (*Táncosok*) Az egyik úgy táncol, mintha a szél lenne a párja; a másik tengert ringat a mozdulataival. Mégis egyek a zenében, a táncban, az örömben. – Lehet, hogy a tánc az ötödik dimenzió? S két tánc lépés között leszünk végérvényesen és visszavonhatatlanul angyalok?
17. (*Sárkányszelídítés*) A szerelem, a zene, a mosoly: sárkányszelídítés. S már sárkányok nélkül is milyen jól megy! Milyen szelíddé tesz bennünket.
18. (*Fikció*) A költészet, a zene, a sci-fi, a fantasy, a spiritualitás: fikció; de a valóságnál valóságosabb létről mintázza őket a szív.
19. (*Életmű*) Kétbalkéziratok Gyógyírországból.
20. A világból leginkább a versek és az angyalok érdeklik. Előbbiket olvasni is, írni is szereti; utóbbiakról csak annyit tud, hogy a versek mindent tudnak róluk.
21. Fénytörésben is egyenes a fűszál.

22. Nem *nincs* csoda, hanem annyi van, hogy már nem vesszük észre őket. (*Minden csoda.*)
23. Ki látott már fát megbotlani?
24. Próbálj meg elvegyülni a levegőben.
25. A szerelem kínai gótika: megfejthetetlenül irracionális és megszokhatatlanul gyönyörű.
26. (*Sci-fi christiana*) Megölelni egy marslakót.
27. (*Becsületbeli ügy*) Úgy élj, hogy ne hozz szégyent Isten nevére.
28. Ismeri, mint a tenyerét. – De ismeri-e *valóban* a tenyerét?
29. (*A mesék eredete*) Mire való a képzelet? Hogy kitaláljuk az angyalok gondolatait.
30. Ha jól csinálja, írnok az író.
31. Metafizikai derűt, Isten melegét, üdvtörténeti horizontot és a szeretet morfémaid kereste minden könyvben, s mert többnyire nem találta, türelmetlen lelkesedéssel nyúlt folyvást a következőért. Ezért olvasott sokat, s hallgatott még többet.
32. (*Ars poetica*) Egész életében büntudat gyötörte. Mikor rájött, hogy mindenki ártatlan, összeroskadt büntelensége terhe alatt. Így találtak rá az angyalok, s adtak neki új nevet, új arcot, új sorsot. Azóta ír szakadatlanul, hogy hírül adja boldogságát az eljövőknek – s az eltávozottaknak.
33. Körbezsong a hús ördöge, de ha megértő mosollyal fogadod, glóriája nő.
34. Mindennap beszélgetett a kert tündéréivel, akiket csak ő látott. Addig-addig mélyült a barátságuk, míg egy világszép napon a csáládja már nemcsak a tündéreket, hanem őt magát se vette észre.
35. Hogyan bújócskáznak a láthatatlanok?
36. Társak leszünk, ha álmaink hasonlóak. Szövetségesek, ha vágyaink közelesek. És egyek, ha megszeretjük azokat is, akiknek más álmaik és idegen vágyaik vannak.

37. A szeretet az egyetlen utópia, mely megvalósítható. Valószínűleg azért, mert a szeretet az *egyetlen* utópia.
38. Egy bögre fénnyel a kezében lépdelt felém a tengeren, de a homokváram eltakarta, nem láttam semmit belőle, se magamból.
39. Türelmes lepke a falevél: csak ősszel kel útra.
40. (*Hitetlen*) Nem látja a fában az erdőt.
41. A méz nem édes, hanem az *édes* inkarnációja.
42. (*Gyilkos*) Halottkészítő.
43. Kikecmeregni a világból – hova?
44. Valaki zongorázik benned. Ha befogod a füled, hallod.
45. (*Recept*) Végy egy csipetnyi valóságot – és kész is a csoda.
46. Hány szemnek kell lecsukódnia, hogy éjszaka legyen?
47. A mondatot te kezded el, de angyal súgja, hogy nem lehet befejezni.
48. A kéz, amely még nem döntötte el, hogy kenyeret süssön vagy kardot forgasson, mindig a tiéd, ha még nem döntötted el, hogy halandó leszel, vagy rózsaszírom az istenek kertjében. – Ha még nem választottál élet és halál között.
49. Vándorló zátonyok vagyunk, míg nincs merszünk vitorlát bontani.
50. (*Teorealizmus*) Isten hűlt helye is forró.
51. (*Művészeteszmény*) Nem mágikus realizmus, hanem realista mágia.
52. Vagy az éjszaka, vagy a hajnal, de egy alkalmas csoda mindig felszabadítja ördögeinket, angyalainkat.
53. Agatha Christie: nála még jól nevelt a világ. A gyilkos megborítottá magát a büntetés előtt, és beismerő vallomásában sem ejt nyelvtani hibát.

54. Egyetlen szóból bomlott ki? Vagy végeérhetetlen körmondat a teremtés? Isten a leggondosabb stilisztza – mindössze ebben lehetünk biztosak, akik hallgatni is csak dadogva tudunk.
55. Földre szállt angyal: megérti és megbocsátja a sár igéit, de a fény az anyanyelve.
56. Alessandro Baricco: *Tengeróceán*. A szépségnek ez a foka: istenkísértés. De az istenkísértésnek ez a foka: istendicséret.
57. (*A kéz misztériuma*) Mielőtt imára zárnád, nyisd ölelésre. Mielőtt ölelésre nyitnád, zárd imára.
58. Ha valami kozmikus félreértés következtében megszűnnék bolygónkon a gravitáció, s a tengerekkel és a levegővel és a zsiráfokkal együtt föllebegnénk: folytathatnánk-e ezt az életünket odafenn, odakünn, *odaát*?
59. Minden könyvben lélek lakik. Amelyikben több is, azt hívjuk regénynek.
60. Ez a mondat nem művészet, nem mágia, és nem igaz. (És nem igaz.)
61. Ha valami összefoglalható három mondatban, minek szétaprózni háromszáz oldalon? S minek a három, ha egyetlen mondatban is kifejezhető? (És minek a mondat, ha csendben is maradhatunk?)
62. (*Írnok*) Lefekvéshez készülődtem, amikor előléptek a falból. Láthatatlanok voltak, nem vettem észre őket. Vélem vannak azóta is, és fogják a tollat, anélkül, hogy tudnék róla.
63. (*A felhőhírnök*) Hozza-viszi a híreket a föld és a menny között. Míg rá nem jön, hogy a mennybéliel: segítőkész földönkívüli faj. Isten technológiai illúzió volna a *kezdetektől*? A fölismerés összetöri. Akkor az egyik idegen átkarolja a vállát: – Szerinted *mi* magunktól vagyunk ennyire bölcsek? Hadd mutassalak be a csillaghírnökünknek...
64. Labirintusváros, amely minden éjszaka, míg lakói alszanak, átrendeződik. Kiismerhetetlen. Fölfoghatatlan. Megunthatatlan. – Sci-firől beszélünk, vagy a nyelvről?

65. (*Szuperhős*) Mert mindenki és mindenki körül és mindenki által univerzum létesül és létezik, világot mentesz meg, ha figyelmesen kelsz át a zebrán.
66. (*Dimenzióvándor*) Másik világba lép át, aki bárki szeme elé kerül.
67. (*A szeretet mágijája*) Szelídország nem kóbor utópia; nem anygaltársadalom egy letűnt aranykorból; nem templomgazdaság a szívben. Szelídország a szobád, a városod, a hazád – föltéve, hogy a szeretet mágijája babonázza nap nap után valósággá.
68. (*Érzelmes kémikus*) Mikor a szeretet vegyjelét kérdezik, a monogramjával válaszol.
69. Varázstalan világot hallucinálunk magunk köré. Csak akinek hébe-korba kitisztul az elméje, csak az látja meg a valóságot teljes pompájában: tündéreivel, unikornisaival, napisteneivel (és az anygallal a vállad fölött).
70. Regény: hosszú és körülményes levél, amelyet az író önmagának címez, de félelmében az olvasót kéri meg, hogy bontsa ki.
71. Levélregény, melynek csak a végén derül ki, hogy akik így közlekedtek egymással: házaselek. Egy ágyban alszanak, egy életet élnek, de tintára és papírra volt szükségük, hogy olvassanak egymás szívében.
72. (*Görnyedő*) A háta közepére kívánja a háta közepét.
73. (*Házaspár*) Úgy élnek egymás mellett, mint két párhuzamos görbe.
74. Mit hallgat el a szélcsend?
75. Napokig nem mozdult, mert ujja hegyén elaludt egy lepké.
76. Ha győzni akar, hétfejű legyen a sárkányszelídítő is.
77. A mese végén a legkisebb szegényangyalból felhőket terelő juhász lesz. De a meséknek sosincs végük.
78. Olyan hideg volt, hogy palacsintával takaróztunk, olyan éhesek voltunk.
79. Ne gyerekeskedj. Nőj fel: légy gyerek!

80. (*Varázsszókincs*) Gesztenyeszelídítő. Szélrózsailat. Hárfaliget. Könnycseppkő. Lábujjbegy. Tündérvölgy. Testhajnalcsillag. Zenebonaszerző.
81. (*Feszengő*) Magázza magát.
82. (*Az álom angyala*) Elmefestő.
83. (*Téli csoda*) Két hideg kéz egymást fölmelegíti.
84. Gyógyfűre lépni tilos!
85. Aki a túlvilágon hal meg, a mi világunkban támad föl?
86. (*Tündérvidék*) Ahol a halál se jár.
87. (*Különc*) Hó tetraéderrel hógolyózik.
88. Örömet szerez – de *honnan*?
89. (*Szeretők*) Meg vannak áldva egymással.
90. (*Költészet*) Íróasztali zene.
91. Választ csak pontosan feltett kérdésre kaphatunk. De pontosan kérdezni csak az tud, aki ismeri a választ.
92. Ha egy irodalmi műben se melegség, se üdvtörténeti horizont nincsen, mi a szerepük a betűknek?
93. Arról beszélni, amihez nem találjuk a szavakat. (Hiszen mindig ezt tesszük.)
94. (*Angyalfióka à la Weöres*) Még ott a *tojáséj* a fenekén.
95. Beleszeret egy regényszereplőbe. Hogyan mondja el neki, mit érez? Folytatást ír a könyvhöz, s magát is belekomponálja. Ahogy kiteszi a pontot a történet végére, eltűnik: elnyeli a fikció paradicsoma.
96. Túlvilág, ahol együtt élnek – egymással, örökké – az emberi lelkek és a mesék, mítoszok, regények lényei.
97. (*Randevú*) Álomkelte.
98. Esztéta, aki műbírálatot ír az Isten nevű alkotó *Világ* című művéről. Milyen irányzatba sorolja?

99. (*Séta házfalak tövében*) Egy város árnyékában lakozom.
100. (*Irányok*) Ikarosz fel-, Orpheusz alászállt. Földön jár a boldog.
101. (*Credo*) Hiszek azoknak, akik hisznek.
102. Mióta áll egyenes derékkal ez a fa? S miféle morál szerint?
103. Lehet, hogy a növények mozdulatlansága meditációs gyakorlat? S az évmilliós próbatétel után egy szép napon üdvözülten az egekbe szállnak?
104. A szóból lett világot a költő visszavezeti eredetéhez: szóvá teszi. (Ez azt is jelentené: Istenhez tereli vissza az elcsatangolt létezést?)
105. (*Spiritual fiction*) Az univerzum mint illúzió, a kozmosz mint kulissza. Mögötte – alig túl a Holdon – fürkész istenek. Gyönyörködnek bennünk? Mulatnak rajtunk? Kísérlet, esetleg show tárgya volnánk? Muszáj szeretniük bennünket, különben nagyon kellene utálniuk magukat.
106. Ha nem találod a helyed, állj meg, hogy a hely rád találhasson.
107. Felcsigázni az elcsigázottat: ezt teszi az emberrel a művészet, a szerelem, és ezt az angyalok. Nekik emelt hármass oltár a boldog élet.
108. A lassú madár is gyorsabb az égnél.
109. Örök minden szerelem, mert örök minden. (És mert minden szerelem?)
110. Csillagok szárnycsapása viszi előre a világot. Az út végén – minden út végén – Isten várja a fészketleneket.
111. Csak a fény nem tud besározódni. S nincs, ami ne tudna fénné válni egy véghetetlen pillanatra.
112. Gyávák vagyunk jónak lenni. Félünk attól, hogy nem lesz mitől félni.
113. Vándor sebek a tengeren: hajók.

114. Istentelen és örömtelen az élet szeretet nélkül. Ami nem bűn (nincs bűn, mert van Isten, mert van szeretet), hanem tévedés.
115. A legnagyobb esztelenség: a szívtelenség.
116. Megorrontani a másokban az angyalt; talán ez a szerelem.
117. Mikor már beletévelyednánk a tapasztalatba, hogy a világ mennyire bonyolult, mindig megment a gondolat, hogy a szeretet milyen egyszerű.
118. Találkoztam Istennel. De nem ismertem föl. (Bákiről-bármiről bármikor elmondható.)
119. Mindennap abban a reményben kapcsolja be a rádiót, hogy a „Megszakítjuk adásunkat, rendkívüli hírek következnek!” című műsort megszakítva a „Megszakítjuk »Megszakítjuk adásunkat, rendkívüli hírek következnek!« című adásunkat, mert a normalitás hírei következnek” című műsor kezdődik, s *azokat* a híreket Isten olvassa fel.
120. Olvasni egy könyv gondolataiban.
121. Páros imádság: szerelmesek összekulcsolt keze.
122. (*Humánparadoxon*) Meghal – így jut vissza a halhatatlanságba.
123. Jézus megszületik minden karácsonykor. És mi az év összes többi napján keresztre feszítjük.
124. Isten imádsága a világ.
125. Angyalország fővárosa a szerelmesek szíve.
126. Éjszaka nem hisz a tengerben a part. De hogy nappal se az égben a föld, a fényben a szem, a szeretetben a boldogtalan?
127. A szívem túljárt az eszemen: túl jár az eszemen.
128. Ráérősen nyújtózkodnak, mert királyságuk nem e világból való, a fák.
129. A hold mögötti angyal összes álmát kell valóra váltanunk. Minden egyes pillanatban.

130. Fényszerzetté lesz, akinek az ujja hegyét szerelmes csókkal illeti bárki bolond.
131. Verseskötet: tündérezóna.
132. Amíg gyorsabb vagy, mint a fák: kapkodsz.
133. Nem kérsz, és csodálkozol, hogy kapsz. Kérsz, és csodálkozol, hogy kapsz. Viszonyulj konzekvensebben a csodákhoz.
134. Forgatja fejét a cinke, de mindenfelől Isten néz vele szembe. Boldogabban forgolódik tovább.
135. Mikor elindultam barátot keresni, velem tartott, hogy ő is barátra leljen. Hosszan bandukoltunk, s az út végére elfelejtettük, hogy keresünk valakit. Hiszen megvolt.
136. Nincs jó válasz, mert nincs jó kérdés, mert nincs kérdés.
137. (*Meditáció*) A gondolatok leülednek a tudat aljára, s csak Isten marad a felszínen.
138. (*Létművész*) Zenszerző.
139. (*Emberország*) Halak szigete.
140. (*Lány kerekese székben*) Partra vetett sellő.
141. (*Négy felismerés*) 1. A gyerekkor kinőhetetlen. 2. A csodák is. 3. E kettő ugyanaz. 4. És igaz, és örök.
142. (*Virtuálprojekt*) Monográfiát írni Neil Gaimanról. És Müller Péter Sziámiról. És Németh G. Béláról. *Lehetőleg* külön-külön.
143. (*Angyallátó*) Amikor – harmadik szeme fölnyílván – meglátta a férfi hátán a szárnyat, feje fölött a glóriát és szívében az angyali jóságot, határtalan öröm öntötte el. Végre egy égi hírnök a poros világban! De körbetekintve letaglózó látványban volt része: minden álmatag földlakó láthatatlan szárnyat és glóriát viselt, s a szíve mélyén jó volt, mint a felhőkön túliak. A határtalan öröm helyére határtalan békesség fészkelődött: végre megtalálta azt, ami el sem vészett soha.

144. *(Az angyalok eljövetele)* Az angyalok csapatostul és énekelve és tündöklő szél hátán fognak érkezni egy távoli jövőben, amely sosem jön el, mert már elmúlt és most is tart és nincs vége, mert nincs kezdete, mert az angyalok itt vannak, és csak angyalok vannak itt és most és mindörökké.
145. *(Kivezetés a teológiából)* A világ túl csavaros válasz ahhoz, hogy rájöhessünk a kérdésre.
146. *(Aranyösvény)* Minden lépéssel megérkezem.
147. Keressük, mert nem tudjuk, mi veszett el.
148. Minden ítélet: előítélet. Amíg idő az idő.
149. *(Angyalzen)* Együtt táncolni – a fákkal.
150. Növényeknek adni koncertet.
151. *(Fantasy christiana)* Fegyverkovács, aki sárkányszelídítő verseket készít. Patikárius, aki gyógyító rigmusokat költ. Király, aki saját szerzésű zsoltárokkal irányítja birodalmát.
152. A történet mágija Békés Pálnál *(A Félőlény)* és Neil Gaimannél *(Óceán az út végén)* és Alessandro Bariccónál *(Harag-várak, Mr. Gwyn)*. És Szvoren Edinánál, aki a legkülönösebb költőnk: tárcáknak és novelláknak nevezi verseit, miközben – talán szeméremből, talán tapintatból – esztétikával takarja el a metafizikát.
153. Kiköt a tenger minden éjszaka, de nem fecsegnek a nappali partok.
154. *(Eredet)* Az unikornis megállt a szoba közepén. – Indulhatunk? – kérdezte. – Úgy érti, *valahova*? – Ijedtemben magázni kezdtem a szelíd vendéget. Aztán útnak eredtünk mégis. Így kerültem *ide*.
155. *(Névjegy-variációk)* Fényszerzet. Üdvhajhász. Létszerész. Bibliofilkó. Reményíró. Gyógyírnok. Pszichopaca. Elvarázsló. Tengerkerülő. Örömhírnök. Mosolynok. Istenfüggő. Hétrétalvó. Rémalomszuszek. Javasangyal. Jóvivő. Másvilágpolgár. Túlodalnok. Szívtáti. Sárga Lacsin. Dalai málna. – Egyszóval ember. (Két szóval: amnéziás angyal.)

156. A mágiákus depresszió nevű egészségben szenved.
157. Minden szót csak egyszer használ életében. Kinek tartogatja a „szeretlek”-et?
158. Amikor semmi nincs – a mindenségen kívül.
159. (*A csend, amely a zenét követi*) Lehet, hogy jól temperált zongorájával Bach mintegy újrhangolta a teremtest – s átigazította a hallásunkat is? Ezért bomolhatott ki a romantika és a beat többé-kevésbé szelíd örülete? S emiatt lettünk süketek a Jupiter kórusaira?
160. A civilizációs-spirituális fordulópont talán az lehetett, amikor a házak elkezdtek magasabbra nőni, mint a fák?
161. A vers – mint a csoda képlete.
162. Álmatlanul forgolódik az életében.
163. A testét csonttal, hússal, inakkal zsúfolták tele; lenyűgözi, hogy egyáltalában moccanni tud.
164. (*Angyaliskola*) Ölelés edzi szárnyná a kart.
165. Egész nap csobogok, mint egy zsákba varrt tenger.
166. Néha ki kell menni a térbe. Részt kell venni a világban. Meg kell merítkezni az emberekben.
167. Álmában egyszer miséző erdő volt. Vasárnapi sétáin azóta is latin–szanszkrit keveréknnyelven hallja susogni a fákat.
168. Nem lehet minden vers dicséretes zsoltár, és minden regény miseforgatókönyv. (De igen.)
169. Istennel álmodtam. Remélem, nem ébredtem föl.
170. (*Irodalom*) Olvasással megszentelt betűk.
171. Azt hittem, szeretek. De csak majmoltam Istent.
172. Egy buddhista kavics. Egy faág személyisége. Virágszirmok fogadalmóttétele sötétedéskor. – És ez csak előleg az elképzelhetetlenből.

173. Keresztény vagyok. És muzulmán. És buddhista. És sintoista. És konfuciánus. És taoista. És minden, és mindenki. Egy Senki nevű isten.
174. *(Égi szerelem)* Isten a világot hordozza tenyerén.
175. Nem válaszok után sóvárogni, hanem becsben tartani a kérdéseket.
176. „Chopin, egy körvonal csak a hazád” – és: „A zenét soha nem árultam el” *(Rachmaninov Amerikában)*. Ki ír ma ilyen versmondásokat Gergely Ágnesen kívül?
177. Puhán élni, mint egy mókus.
178. *(Tóth Krisztina)* Szómagiával varázstalanítja a világot; a mitopoezis nyelvén mítosztalanítja az életet. – Megváltás nélküli misztika. Szabad-e? Kell-e?... *(Összefügg-e ezzel, hogy már első kötete is mintegy kései líra, mely akcentus nélkül beszél a hagyományok nyelvét?)*
179. *(Műalkotás)* Miért szép? Mert teremtett lélek teremti.
180. *(Az utolsó ember)* Arra ébred, hogy a világ – üres. Állnak a házak, csobognak a patakok, költenek a madarak; de ember sehol. Benépesíthet-e egy egész bolygót álmaival, terveivel, babonáival az utolsó ember?
181. Ha lábujjhegyre állna a tenger, elérné a mennyek országát?
182. Zavartan és elnyűve ébred, mint aki álmában jégheggyel szeretkezett.
183. Mesék, mondák, mítoszok vs. filmek, szimulációk, számítógépes játékok: van-e perdöntő különbség? A „virtuális” valóságok utáni vágy öröknek tetszik – s így igaznak, igazinak is.
184. Weil után miért van még filozófia? Pilinszky után mi végre írunk még verseket? Krisztus után mitől fél még a világ?
185. *(Modern művészet)* Küszöbön álomra hajtott fej.
186. *(Meditációs kávéház)* Se dübögő zene, se zajos fecsegés. Csak ülni egymással szemben – borral a pohárban, békével a szívben, Istennel a pórusokban.

187. (GPS-utópia) „Most forduljon balra. Most jobbra. Most fel, az ég felé.”
188. Senki sem istentelen, mert mindenkit szeret valaki, gondoltam  
– Senki sem istentelen, mert mindenki szeret valakit, igazított ki az angyal.
189. (Vers) Hazatérés a világ végére.
190. Bolond az ember, míg gondolkodásra használja az elméjét.
191. Meghűlne a világ a nők meleg jelenléte nélkül.
192. (Szemérem) Szexuális vágygal palástolják az elemibb sóvárgást  
– Isten melege, a szeretet oltalma után.
193. Séta közben, hogy ne unatkozzék, szimfóniát rögtönzött magában.
194. A világ (a történelem, az emberiség) mint szimulációs program, melyet egy unatkozó gyerek fejlesztett ki (egy párhuzamos világban, történelemben, emberiségben).
195. Várjuk az angyalokat, pedig itt vannak, mindig is itt voltak – fák, madarak, elégiás mosolyú kedvesek alakjában.
196. (A teremtésről) Isten elméjében járunk.
197. Plasztikai sebész, aki műtét helyett könyvet ad páciensei kezébe. (Az olvasó ember arca megváltozik. Megszépül.)
198. Talán azért került több melegség a nőkbe, hogy gyermeküknek is jusson belőle?
199. Ha angyaloknak nyelvén szól a levegő, miért hívjuk – mindközönként – zenének?
200. Hangok a rádióból. A beszéd mágija, a beszélgetés misztériuma. Ez teremt otthont a világból?
201. A regényhősök, festményszereplők, filmalakok: körülöttem téblábolnak. A férfi a buszon nem hasonlít X-re abból a regényből, hanem ő az. – S ha engem is képzelet teremtett: kié?
202. Álmomban úsztam. Pedig nem is tudok. Álmodni.

203. A költő mint *istencsempész*.
204. Bradbury: képzelet, humánus, költészet. (Egy meg nem írt monográfia szinopszisaül.)
205. (*Teremtés-poétika*) A képzelet nem megjósolja, hanem megteremt a jövőt. Kifundálni a valóságot: mindenki, minden gondolatával ezen ügyködik.
206. Szenvedéllyel szeretni csak Istent szabad. (Avagy: Istent – bened, a versekben, a mákos gubában stb.?)
207. Aki nem hozzáad a világhoz, magát fosztja ki.
208. Benevezni a Tengerevő Bajnokságra. És végig, míg a verseny zajlik, böjtöt tartani.
209. Kapuk nélkül focizni. Célvonal nélkül futni. Bokszolni érintés nélkül. – Hogy ne töredezzék a világ győzelemre és vereségre. (Mert akkor a diadal se más: a bukás terméke.)
210. (*Elvonulók*) Ha nem találtak rá Istenre a nevetésben, a kézfogásban, a játszótérek derűjében és Bachban, miért hiszik, hogy önmagukban meglelik? (S miért hiszed, hogy nem?)
211. Időutazók vagyunk egytől egyig. Amennyiben a) olvasunk, b) élünk.
212. (*Nyugati filozófia*) Ha a válasz érdeklő, miért a kérdéssel foglalkozik?
213. Született alvajáró: álomban közlekedik egész életében – s nem derül ki.
214. A tudat titka buddhatatlan.
215. A költészet mint Isten tudhatatlanalattija.
216. Az édesanyák mint javasangyalok.
217. (*Vers*) Kiért szép?
218. (*Világutazó*) Idegeneket akart látni. *De egyet se talált.*
219. (*Csend*) Zenbona.